

Огнян Банков

Всяко зло – за добро (за
зло)

Събра рестото в шепа, взе кока-колата от плота и се огледа за маса. Беше останала една свободна в ъгъла. Ако сега беше в ресторант тя никак нямаше да му хареса, но в настоящия момент от нищо е му пукаше. Седна на стола, който изглеждаше невероятно естествен със своите, боядисани в бяло, метални пръчки с червени пластмасови облегалка и седалка върху тях. Сърбна малко, и едва преглътна ледено студената кола, която сякаш току що бяха разтопили. Остави обратно чашата на масата и извади пакета цигари. С небрежни движения откъсна горната част на фолиото. Запали, пусна дим нагоре и заби поглед в питието.

Меланхолията вече го беше завладяла напълно. Добре поне, че отчаянието не я допълваше. Много се мразеше в този момент, но и от това не му пукаше. Не му пукаше и че отпуската, която взе само, за да забави проекта, и с това да си го върне на шефа, щеше да отиде напразно. Вярно, не можа да прецени добре обстановката, но колкото и да премисляше това, което направи, винаги стигаше до извода, че беше избрал най-подходящото решение.

Не беше справедливо от страна на тъпия му шеф да не му повиши заплатата. Всички в отдела знаеха, че той върши най-много работа и не я претупва както другите – набързо, колкото да мине номера, а винаги довършва всичко докрай с прецизност. И това тъпо копеле ще му казва, че все още не е заслужил повишение, но ако се старее повече може би някой ден... Ако това се беше случило само веднъж, здраве му кажи, но вече за трети път му отказваше. Със сигурност това беше заради личната непоносимост между двамата, която датираше още от първия му ден в тази лаболатория. Адска непоносимост. Ако не се справяше толкова добре със задълженията си, този надут пуяк щеше да го изхвърли моментално, само заради това, че като се видят и двамата настръхваха подобно на разярени котки.

Когато и този път не получи повишение нервите му не издържах. Не искаше да вдига толкова голям скандал, но явно и отсрещната страна само беше търсила повод, за да избухне пожарът. В около десет минути изказване на чувства с повишен тон, те си размениха взаимно мненията един за друг, а също така за майките, бащите и тук-там за останалата рода. За негово огромно учудване не го уволни. Гадния план пролича след два дни, когато секретарката на шефа (също така и негово гадже, което наистина много обичаше) беше изпратена да работи в друг филиал на компанията, извън галактиката. Това наистина беше много хитро. Така едновременно обричаше връзката им на край, а също и се отървяваше от изплащането на неустойката в случай на уволнение. Сечеше му

акъла на това старче. Отгоре на това щеше да продължава да работи и печели за него. Но не. Реши, че щом оня го прецака така фино, трябва да му го върне по същия начин.

Условията за подобно отмъщение бяха налице:

1. Проекта по който работеше в момента, заедно с останалата част от отдела, беше в последния си стадий, но изоставаше от графика и затова всички работеха с максимално натоварване.

2. Неговата работа беше по-специфична и само той можеше да я доведе докрай.

3. Откакто работеше тук, а това бяха четири години и няколко месеца, се бяха насъбрали шестнайсет дена отпуск, които според договора можеше да вземе когато си поиска.

Всичко щеше да се подреди идеално. Взема си отпуск и отива някъде да си изкара кефа, докато тук шефа му си скубе косите, чудейки се как да завърши в срок и след като, разбира се, не успее, ще се скарат здраво със съдружника си. После никой нищо не можеше да му каже, защото всичко си е в ред – взел си е съвсем законно отпуск, а после е работил с пълни сили и не е виновен за пресрочването.

Така мислеше, че ще се развият събитията до преди малко, когато се обади на едни свой приятел в компанията да го пита как вървят нещата.

След като се върнал от командировката и разбрал за неговите действия, шефът побеснял, и се обадил на адвоката на компанията, който от своя страна му казал, че няма начин да го накарат да си прекъсне отпуската, но след като не изпълнят плана могат да го уволнят без всякаква неустойка, а ако си потърси правата по съдебен ред най-малкото компанията можела да проточи делото доста дълго, а не било изключено и да го спечели.

Точно тази новина хвърли настроението му от удовлетвореност примесена с очакване за забавно прекарване на отпуската, в бездънна меланхолия разредена с скука.

Избра това място заради неговата натуралност, но всъщност имаше и голяма доза случайност. Когато отвори пощенската си кутия рекламата за почивка на Земята веднага го привлече, но ако не я беше видял никога нямаше да му дойде на ум подобна екскурзия. Хареса му простотата на текста:

„Ние не Ви предлагаме подводни приключения, гъсти джунгли със

страшни зверове или небесни разходки на планети с слаба гравитация. Всичко това е синтетично, изкуствено. Ние Ви даваме възможността да се потопите в натуралното, в извора на живота – Земята. По Ваш избор можете да бъдете на морския бряг, някъде в планината или просто в някое малко село, където да си отпочинете от темпото на цивилизацията. Попитайте душата си и ако откриете, че се нуждаете от малко спокойствие се обърнете към нас. По най-удобен за Вас начин ще ви откарваме до желаното място на планетата – майка.“

Следваха телефоните на туристическата фирма.

Доста солена цена трябваше да плати, но пътуването наистина беше най-удобното, което бе правил досега. От града пътуваха с самолет до столицата, а оттам кандидатите за екскурзията ги взе малък кораб от типа планета – орбита, който ги закара до трансгалактическия лайнер. Той за седем часа ги откара до Млечния път, а оттам друг по-малък до Земята.

От неговата планета тук бяха решили да прекарат освен него още около петстотин човека. Случайно си беше набелязал, още от тръгването от града, една готина мадама, която също бе дошла на Земята. Първо я видя на кораба планета – орбита. После на лайнера също я забеляза за момент и се запита какво ли ще прави такова хубаво момиче като нея в забутания Млечен път. На аеробуса, който ги откара до морския курорт тя беше, две седалки пред неговата. Тогава си помисли, че няма да е зле да я срещне някой път уж случайно. Но след като се обади в службата и научи новините, вече нищо не го интересуваше.

Погледна цигарата. Почти беше изгоряла в пепелника без да падне пепелта. Загаси я и отпи от колата – сега вече се търпеше. Най-лошото в това стечение на обстоятелствата беше, че при най-вероятното развитие на нещата той щеше да остане без работа и което беше по-гадно – без перспектива да си намери такава. Щом са го уволнили без да му платят неустойка значи е некъдърник, а ако съди компанията, даже и да спечели, щяха да го размотават достатъчно дълго, за да му отнеме банката къщата заради неизплатената ипотека. Очертаваше се доста мрачно бъдеще.

Някаква весела компания, която беше седнала на масата отдясно, ритмично на всеки трийсетина секунди се заливаше от смях. Погледна ги. Бяха на не повече от осемнайсет години и попиваха всяка дума на един младеж с кестенява коса и сини очи, който явно им разправяше

нещо извънредно весело щом се завираха под масата от смях. Извърна глава на обратно. Не му беше никак до смях и радостните физиономии го дразнеха. Наложил си да не ги слуша какво говорят, като за целта разглежда обкръжението.

Наоколо имаше още десетина маси със същите столове – комбинация от метал и пластмаса – като неговия. Беше толкова елементарно, че направо му стана симпатично това място. Както се казваше в рекламната брошура „... даваме възможността да се потопите в натуралното...“. Да, наистина в натуралното.

Отляво беше широката плажна ивица дълга повече от три километра със златисто жълт средно ситен пясък. Където се срещаша брегът и морето имаше натрупани черупки от миди и шлифовани от времето камъчета, които ако се намокреха започваха да блестят на слънцето. Тук-там стърчеше по някой разноцветен чадър с насядали под него картоиграчи, които се пазеха да не би увлечени в играта да изгорят от яркото слънце. Частта на плажа, която сега му се падаше зад гърба, свършваше със скали. Ако човек се запиташе какво има след тях и имаше достатъчно любопитство и желание, с малко изкачване и разбира се, слизане щеше да открие още едно малко плажче с кристално прозрачна вода. Тази тайна му откри управителят на станцията в която беше неговото бунгало.

Отдясно се намираще курорта, макар че това беше прекалено силно определение. Всъщност почти целият се състоеше от малки луксозни бунгала. В това беше неговият чар. Намираще се сред дъбова гора, в по-голямата си част млада, която беше достатъчно гъста, за да са бунгалата сред сянка и достатъчно рядка, за да могат слънчевите лъчи да прогонват досадните комари.

Отпред се падаше края на прилепилото се до брега селище. Там се намираще устието на една река на която сега беше забравил името. Може би щеше да се разходи някой път до там.

Тук и небето беше по-приятно със светло синия си цвят и белите перести облаци на неговия фон. Чак сега разбра изразът „небесно синьо“, но от това настроението му не се подобри.

Точно беше преполовил колата, когато видя един тъпанар, настанен в съседното бунгало и който го беше заговорил сякаш бяха стари приятели. Беше от ония бърбивци, които спираха да плямпат едва когато не останеше кой да ги слуша или някой не им праснеше един достатъчно силен удар, за да ги приспи. Но веднага след като се свестяха те отново включваха машината за тъпи лафове на още по-бързи обороти, за да

навакшат пропуснатото.

За съжаление достойният представител на дърдорковците също го забеляза и се насочи насам заедно с двете мадами, които кой знай от къде беше хванал.

– Здравсти, Стерни. Как си? – каза Плямпация Непрекъснато.

Вместо отговор получи кисела физиономия със значение „Горе-долу... зле“.

– Нещо май не си на кеф, а? Нищо, виж какви хубави момичета намерих – мадамите наистина си струваха. – Това е Люси, а това Ана – посочи последователно двете господин Несизатварямулата.

Стерни хвана с палец и показалец шапката „идиотка“, която купи още с пристигането си, и два пъти последователно я вдигна и пусна, като искаше да придаде на този жест смисъл на поздрав. Едното от момичетата му подаде ръка (вече не си спомняше как се казваха) и макар че нямаше никакво желание да протегне, и своята, го направи, защото прецени, че щом неговото настроение е кофти това не означава, че трябва да разваля и на другите, пък и тя го гледаше с толкова мил поглед на сините си очи, че той даже направи малко повече от нужния минимум – доближи нежната ѝ ръка до устните си и я целуна. Повтори рядко срещания жест и с другото момиче. На дърдоркото май не се понравиха много тези негови действия и щом свърши веднага каза:

– Ще ходиш ли към плажа?

– Май не.

– Е, тогава ние да вървим, момичета – хвана двете през кръста и се отдалечиха.

„Най-после се разкара“ – помисли си Стерни и се зае да доликвидира колата.

Веселата компания се беше изнесла май отдавна. С периферното зрение забеляза, че на нейната маса седи някаква мадама с черен бански. Ако беше правилна преценката, от това което виждаше с крайчеца на окоето си, тя беше много готина. По-готина и от двете момичета на дърдоркото. Как ли му беше името?

Глътна и последния остатък, смачка чашката и я хвърли в кошчето до масата. Надигна се бавно, както си беше с къпата на рамо и се затътри в посока към плажа.

Беше някъде към единайсет и половина, когато усети, че някой е застанал до него и му прави сянка на гърба. Прикривайки с ръка очите

си погледна към обезпокоителя. Беше мадамата с черния бански. По дяволите нямаше ли да го оставят на спокойствие да си меланхолясва и да премисля къде е сгрешил?

– Здравсти! Мога ли да застана до теб? – гласът беше приятен. Чувстваше се някаква закачлива нотка.

Това беше такова предизвикателство към традицията мъжът да прояви първи инициатива, че той за момент забрави гадния шеф. Събуди любопитството му тази красавица, която казваше „Мога ли да застана до теб?“ на непознат, със същия тон с който други казваха „Извинете, колко е часът?“.

– Да, разбира се – даже и в гласът му прозвуча учудването.

Тя постави своята кърпа на пясъка и седна. Последва още по-голяма изненада. Тя се оказа същото онова момиче, което видя на кораба планета – орбита, на лайнера и в автобуса. Това може би щеше доста да го заинтересува ако беше в нормалното си състояние, можеше дори да се опита да я свали, но сега се чудеше как по-бързо да я разкара. Тя все още оправяше краищата на кърпата си. Той използва този момент, за да я разгледа.

Лъскава черна коса с едри къдрици, черни очи, хубаво оформени устни, които си заслужаваха да се опитат и стройно тяло с един много приятен леко мургав отенък – това беше описанието ѝ с няколко думи.

Стерни се надигна, подпря се на лакът и продължи да я съзерцава, но само си мислеше така защото погледа му беше фокусиран някъде доста зад нея ако въобще беше. Тя застана в симетрична на него поза и го погледна в очите. Това го изкара от неопределеното състояние.

– Как си? – тя явно изпускаше първоначалния етап на запознаването.

– Зле – ако така продължаваше скоро щеше да я разкара.

– И защо си зле? – опитваше се да подхване някаква тема тя.

Мълчание. Тя не се впечатли от това, че не получи отговор. Да не би да ѝ доставяше удоволствие да го тормози? Гадната мутра на шефа отново изплува в съзнанието му и това беше достатъчно да увеличи желанието му да прекъсне този разговор и въобще тази среща. За момент си помисли, че сигурно беше вярна приказката „Всяко зло за добро“. Може би щяха да го уволнят, може би нямаше да си намери работа, може би щяха да му вземат къщата, но за това пък сега едно страотно гадже само му се вреше.

– Мога ли да те попитам нещо? – каза Стерни внимателно.

– Разбира се – тя се усмихна в очакване.

– Защо реши да дойдеш точно при мен? – положи всички усилия, за да стане интонацията неприятна.

– Защото... – малко се засегна. – Защото ми се стори готин, интелигентен и културен. Но може би съм сбъркала.

Този път и тя му го върна.

– И само за това!? Та ти ме виждаш за първи път. Ами ако бях търговец на проститутки или на роби? Доста е рисковано да заговаряш непознат на чужда планета, която се намира през няколко галактики от твоята. Не е ли така?

– Така е, но аз не те виждам за първи път. Виждала съм те в „Мулти кемикълс“. Нали работиш там?

Отново болезнената тема – за него това беше сякаш го пипна по открит нерв.

– Да не би и ти да работиш там?

– Исках, но нещата не станаха.

– Това е добре – олекна му като разбра, че компанията „Мулти кемикълс“ е изпуснала такова хубаво попълнение. Даже се чудеше как любимият му шеф, който изпаднаше в транс при вида на два хубави разголени крака, се е лишил от възможността да наблюдава тези на мадамата, която сега лежеше до него на плажа.

Помълчаха известно време. Той нарочно – за да я разкара, тя – очаквайки той да започне. Накрая тя каза с вече леко чувстващо се отегчение и последна надежда:

– И заради още едно нещо дойдох при теб. Впечатли ме начинът по който се запозна с онези две момичета в заведението до плажа.

Това ли било? Хрумна му жестока идея. В истинския смисъл на думата.

– Толкова време говорим, а все още не сме се запознали – каза той с възможно най-приветливия си и весел глас. – Аз съм Стерни.

Сега щеше да я накара да се изпари оттук. По очите ѝ личеше, че е свестно момиче, което не ляга с всеки срещнат. Въпреки първоначалното впечатление, според което му се стори, че е курвичка тръгнала да си намери топла патка, тя имаше чувство за чест. Отгоре на това го мислеше за „готин, интелигентен и културен“. Ха – ха.

Той протегна ръка и моментално в очите ѝ отново се разгоря пламъкът на надеждата. За миг изпита скруполи от това което смята да направи на това мило същество, но дяволът в него каза: „Не се отказвай!!!“.

Тя му подаде своята.

– София – каза с приятния си глас.

Той я пое и грациозно я поднесе към устните си. Целуна я нежно, но вместо да я пусне той продължи да я целува все по-нагоре и по-нагоре. След петата беше достигнал дясното ѝ рамото, шестата вече беше върху него, седмата в основата на шията (боже каква хубава кожа имаше), осмата – малко по надолу. Според неговия план вече трябваше да е прекалил и да му е забила един шамар, но тя си оставаше съвършено спокойна. Това го накара да спре и да я погледне. Изразът на очите ѝ наистина се беше променил, но не можеше да разбере смисъла. На сините очи винаги успяваше да разбере какво изразяват, но на черните, като нейните, се затрудняваше.

– Няма ли да ми удариш един шамар или нещо подобно? – не издържа в крайна сметка да не я предизвика.

Тя го погледна, усмихна се загадъчно и както си лежеше подпряла глава с длан, заби красивото си дясно коляно в ташаците му.

Той се хвана веднага за поразеното място, обърна се по корем и чудейки се какво да прави – да се поддаде на напушилия го смях или да вие от болка – заби глава в кърпата, прегънат на две. На тази планета вече за втори път правеше прозрение. Сега разбра и какво означава „Звезди посред бял ден“. Около тридесет секунди остана в тази стойка и когато вече болката започна да заглъхва, седна, и я погледна.

Тя го чакаше да се съвземе, като си запълваше времето чертаейки нещо в пясъка пред себе си, седнала с кръстосани крака.

– Добре ли си? – попита го със силно ироничен загрижен тон.

– По дяволите, защо го направи? – заинтересува се той все още чувствайки тъпата болка в четала.

– Ти нали каза шамар или нещо подобно. Е, получи го. Доволен ли си?

– Значи ти смяташ, че това което направи е подобно на шамар!? – от лошото му настроение не беше останала и следа.

– Да – каза тя небрежно.

– Ти сигурно си нямаш и най-малка представа какво представлява тази болка. Предпочитам, а и всеки нормален мъж, да ми беше ударила десет шамара, но не и това.

Намести се внимателно, като се опитваше да поттисне пъшкането.

– Защо? – заинтересува се тя и се обърна към него.

Усети, че се е върнало доброто му настроение от преди лошите новини. Беше се върнала и надеждата му за приятно прекарване на отпуската. Но сега имаше и едно допълнително чувство. Беше се държал отвратително с това момиче, което само дойде при него, а той направи

всичко, за да го разкара.

Учудваше се на човешката природа. За да се вкисне му бяха нужни само секунди след като осмисли лошите новини. Мислеше, че ще му трябват няколко дена, за да се оправи. Беше изпаднал в такова неопределено гадно състояние, че всичко му се струваше безразлично. Даже и София. А ето че само един ритник го вкара обратно в нормалните релси. Как ставаха тия номера?

– Защото... – започна той, – защото това не е обикновена болка, а...

– В какъв смисъл не е обикновена? – тя сякаш наистина се интересуваше.

– Ами... Просто не както шамар или убождане. Това е все едно да ти изкарат въздуха и да те ударят с гумена палка едновременно. И всичко това продължава повече отколкото обикновенната болка.

– Да, забелязах – тя се усмихна. – Извинявай ако наистина толкова те е заболяло.

– Вече съм добре, но обещавай, че повече няма да го правиш.

– Обещавам.

– Така съм по-спокоен.

Ами сега де! Докук горе-долу заглади нещата, но никакво свестно продължение не му хрумваше. Все пак трябваше да поддържа разговора.

– Защо избра да дойдеш точно на Земята?

– Просто защото тук ми харесва. А ти?

Искаше да я попита била ли е тук преди, но като се замисли над въпроса и или по точно над отговора си му стана пак гадно.

– Ами аз също. Тук е много приятно нали? – опита да се отгърве от възможността да прехвърлят разговора върху болезнената тема.

– О, да. Искаш ли да се изкъпем? – каза тя непринудено.

– Разбира се.

Прибираще се към своето бунгало с онова особено проповдигнато настроение, което от опит знаеше, че означава само едно – започваше да хлътва. Е, какво пък всяко зло за добро.

Вървеше по асфалтовата улица с бавни, почти влачещи се стъпки. Погледнато реално винаги можеше да си намери работа в някоя от новите малки компании. Може би нямаше да се избият за него, но с малко повече късмет все някъде щяха да го вземат, естествено на много по-ниска заплата.

Бунгалото, в което се беше настанил успяваше да задоволи доста добре нуждите на един летовник. Състоеше се от нещо като дневна в която имаше ниска дървена масичка със стъкло отгоре (на кой ли идиот му беше хрумнала тази идея, ако се счупеше можеше да нарани някой), два фотьойла, канапе, до стената срещу прозореца имаше шкаф с чаши, чинии и прибори, върху него микровълнова печка, а до него малък хладилник. В спалнята имаше две легла (то друго и не се очаква), като първоначално беше избрал това до прозореца, но след като още първия ден слънцето го събуди около осем и половина се премести на другото. Веднага срещу входната беше вратата на банята, вляво – към дневната, която от своя страна се свързваше със спалнята и верандата. Всичко това явно се беше сторило недостатъчно на София, защото беше предпочела да отседне в един от двата хотела на малкия курорт. Е, какво пък, може би е свикнала на по-големи удобства?

Забрани си да мисли за работата. Най-добрият начин за това беше да се занимава с нещо, обаче просто мястото беше предназначено единствено за почивка и така и не успя да намери с какво да си попълни времето до седем часа, когато се разбраха да се срещнат. За щастие оставаха само около десетина минути до времето за обяд и след като си взе един душ се запъти към стола. Сега се сети че можеше да я покани да обядват заедно, но беше така очарован от нея в нейно присъствие, че въобще не му беше останало място да мисли за каквото и да е друго.

Беше направо страшно просташко това, което направи, нищо, че не беше нарочно. Просто след като се наобядва добре (неочаквано за него яденето в стола беше винаги превъзходно), реши, че нама да е зле да поспи следобяда. То по принцип в това нямаше нищо лошо, но за негово съжаление взе че се успа и когато се събуди и видя, че часовника показва 6:52 скочи от леглото като попарен. Вече нищо не можеше да се направи и закъснението му беше в кърпа вързано. Обърна малкия гардероб наопаки, докато търсеше дънките, които се оказа, че е приготвил (като никога) предварително и го чакаха праметнати на единия от фотьойлите. Обу ги припряно, навлече една риза и след като се загащи изхвърча навън.

Уреченото място беше малко открито заведение на самообслужване, намиращо се на крайморската улица. По това време имаше малко хора и повечето маси стояха свободни. Огледа ги набързо и камък му падна от

сърцето – София, като всяко самоуважаващо се момиче, прилично закъсняваше.

Появи се в плътно прилепнала по тялото бяла рокля, достигаща до около десетина сантиметра над колената. Носеше елегантна черна дамска чанта. Докато вървеше между масите към неговата, не бяха една и две мъжките глави, които се извърнаха и я проследиха с опипващи погледи.

– Здравсти! – каза тя.

– Здравсти.

– Извинявай, че закъснях малко...

„Ха! Малко – 25 минути.“

– Знаеш ли, знам едно малко приятно ресторанче – продължи самоуверено тя, – ако искаш можем да отидем там?

– Аз...

– Да не би да беше решил ти да ме поканиш първи?

– Ами всъщност бях решил, но не първи, втори или трети, а просто да те поканя.

– Точно затова и гледах да те изпреваря. Ще тръгваме ли?

– Разбира се.

Стерни стана и тръгна след нея към изхода.

– Май те изненадах, а?

– Честно казано – да. Въобще не очаквах да ми предложиш нещо подобно, а да не говорим, че го направи така прямо.

– Защо, да не би да си против женската еманципация?

– Не, нямах това предвид, а колкото до женската еманципация то отдавна няма истинска такава.

– Защо да няма? – тя го погледна учудено.

– Ами не виждам какво може още да искате. Жените имат пълна равнопоставеност с мъжете. Даже доколкото знам, тринадесет от двадесет и петте комадващи подразделения на военния флот били жени.

– И?

– Ами имате предимство... и то в професия, която откак свят светува се счита за мъжка.

– Не виждам какво лошо има в това?

– Не разбирам защо ви трябва да се бутате в подобни „мръсни“ професии. Ако стане война те ще трябва да пращат войниците да се бият, а това означава смърт за много от тях. Не ми се струва много приятна работа...

– Но важното е, че могат да се справят, нали?

Разговорът придобиваше гаден оттенък.

– Че ще се справят – ще се справят, но се отклонихме от темата. Въпросът бе, че няма истинска еманципация. Скоро сигурно и ние мъжете ще трябва да започнем да се борим за правата си... – майтапът не прозвуча добре.

– Знаеш ли, ти си почти прав. Верно е, че жените, стига да искат (и да имат качествата) могат да бъдат на абсолютно всякаква длъжност или пост като мъжете, но не там е въпросът. Цялата работа е във вашето отношение, което винаги си е било и сигурно винаги ще бъде пренебрежително. Незнам защо, но сякаш се мислите за нещо повече от нас...

Отляво долиташе шумът от разбиващите се вълни. Те вървяха по крайбрежната улица, усилващия се бриз развяваше хубавата и черна коса и това караше сърцето му да забие по-силно. Вече беше напълно сигурен, че се е отгървал от мислите за досадния шеф и неговите ефтини номера. По-точно не му пукаше. Единственото нещо, което го вълнуваше в момента, се намираше отдясната му страна и представляваше една страхотна мадама.

– Като сме заговорили за еманципация, знаеш ли, че тя реално постига някакви успехи през двадесети век?

– Не е възможно! – удиви се искрено Стерни.

– И можеш ли да си представиш, тогава, за да се ожени или омъжи човек е трябвало първо да пита родителите си съгласни ли са... – тя технически се опитваше да отклони разговора.

– Искаш да кажеш, че ако родителите не ти позволят закона ти забранява да се жениш?!

– Не, ти можеш да сключиш брак, но просто обществото е гледало на теб с лошо око. Просто тогава нравите са били такива, че е трябвало да се съобразяваш. Смятало се е за много голяма обида ако го направиш напреки волята им.

– Не виждам никакъв смисъл те да ти се бъркат и да ти определят този – да, този – не. Даже и да не харесват избраника ти, то си е твоя работа. Не мога да си представя майка ми или баща ми да си губят времето да ме убеждават за кого да се женя, вместо да си живеят своя живот.

– Е, разбира се, не е било точно така както изглежда. Но е трябвало поне да представиш избранника си. Това е било задължително условие.

– Това също е малко трудно осъществимо. Родителите ми живеят от другата страна на галактическия вихър, а като се заобиколи пътят става към две седмици само в едната посока.

Здраво се баха хванали за тая тема след като се измъкнаха от

еманципацията. И на двамата им доставяше удоволствие да се надсми-
ват над първобитните.

– Е, аз поне с баща ми сме на една планета. Но все още не съм ти
казала най-учудващото. На сватбите са се канели близките роднини от
двата рода на младоженците. Видях няколко снимки – направо невъоб-
разимо стълпотворение. Представяш ли си, да се съберат на едно място
всичките ти роднини?!

Е, това вече наистина беше прекалено!

– Какво?! – Стерни се заливаше от смях. – Да поканиш роднините
си? Та, за да получат само поканите си ще са нужни поне две – три сед-
мици! После някои от тях ще трябва да пътуват още толкова. Боже, това
е направо немислимо!

– Отгоре на всичко ще трябва да ги приютиш поне за един ден. Те
все пак трябва да си починат от пътя...

– Последният път когато съм видял роднините си накуп, съм бил на
пет – шест години и са се били събрали единствено, за да разделят нас-
ледството на пра-дядо ми.

– Ти пак си имал късмета...

Настъпи неловка тишина. Двамата вървяха бавно и от време на вре-
ме си хвърляха тайни погледи.

Чувстваше се като ученик, който за първи път излиза с момиче. Бе-
ше му някак кофти, чудеше се какво да каже, но не искаше да прозвучи
тъпо. Поглеждаше я, понякога погледите им се срещаха, тя се усмихва-
ше леко и продължаваха напред. Вече беше сигурен, че хлътва, хлътва и
то толкова дълбоко, колкото никога досега. Последният път когато видя
майка си тя между другото го попита на майтап дали случайно няма да
се жени. Отговори, че въобще не е мислил по въпроса. То и така си бе-
ше. Как да мисли за подобно нещо, като в службата и без това закъсня-
ваха с плановете и беше истинска лудница. Но в момент като този въ-
просът изникна отнякъде и се заклина в съзнанието му по някаква неоп-
ределена причина. Да не би да беше накакво предчувствие? Глупости!

– Ето оттук – тя посочи една малка уличка в дъното на която, до-
колкото позволяваха дърветата, се виждаха светлините на някаква
сграда.

– Това ли е малкото ресторантче?

– Да, хайде ще ти хареса! – София го хвана за ръка и го поведе.

„Ресторанчето“ представляваше красива постройка,цялата

облицована с дърво, с около петнадесет маси разположени в помещение с формата на ромб. Целият таван беше покрит с резбовано дърво и ако човек се загледаше можеше да открие различни фолклорни сюжети, може би от обичаите на съществуващата в древността тук държава. Наистина беше впечатляващо, но ако продължаваше да съзерцава скоро врата щеше да му се схване. София го промъкваше между масите, докато стигнат до някоя свободна.

– Наистина впечатляващо! – възхити се Стерни.

– Казах ти, че ще ти хареса. Сигурно вече видя резбования таван?

– О, да. Дори ме принуди за момент да сваля поглед от теб и да го разгледам.

Тя се усмихна.

– Ами сваля го отново, за да разгледаш и покривката.

Още една изненада! Не си беше представял, че някога ще седи на маса с ръчно везана покривка. Беше свикнал на обикновен синтетичен плот, върху който обикновено да поставя табла с нещо купено готово и стоплено набързо. Затова сега се дивеше на разнообразните съчетания на цветовеи фигури.

– Боже господи, на това на човек да го страх да яде... Това фолклорни елементи ли са?

– Мисля, че да. Когато по-миналата година бях тук се поинтересувах малко. Има още много автентични неща, които човек си струва да види.

– Била си по-миналата година тук?

– Да, всъщност за трети път идвам тук. Е, втория не бях точно тук, защото тогава тук беше зима.

– Малко скъпичко удоволствие... А и този ресторант...

– Нали аз черпя. Преглътни мъжката си гордост и се забавлявай! – каза му тя с закачлив тон.

В един момент сякаш от земята изникна келерът.

– Какво ще поръчате? – каза той любезно, но без оная лигава мазност с която се характеризираха колегите му от родната му планета.

София остави менюто без въобще да го погледне.

– Позволи ми аз да избира и за двамата – обърна се към Стерни с подкупващ поглед, като сложи ръка върху неговата.

Той също остави своето.

– Бихме искали пълния специалитет на заведението.

– Много добре, мадам – келнерът се изниза с безшумни стъпки.

– По дяволите, що за място е това? – попита шеговито Стерни като

се наведе напред. – Специалитет на заведението, „мадам“! Каква ли ще е следващата изненада? Може би сметката?

– Е, не е от най-скромните, но си заслужава, нали?

– Безспорно. Но нали каза, че работиш като секретарка?

– Не съм казвала подобно нещо. Казах само, че исках да работя в „Мулти кемикълс“ и нищо повече. Защо реши, че съм секретарка?

– Ами просто в съзнанието ми си те представях като секретарка. Тогава какво работиш?

– Завършила съм дизайн. Мислех да работя в „Мулти кемикълс“, но... – тя сведе поглед и за момент стана сериозна. – Просто беше по-добре не работя там. Обичам самостоятелността си и затова се преместих да живея почти на срещуположната страна на планетата и сега работя в една нова модна къща. Обаче на мен ми харесва.

– Разбира се, че е по-добре да се занимаваш с мода. В „Мулти кемикълс“ щяха да те сложат да им проектираш опаковките на разните им там лекарства и други различни глупости.

– Не, не е затова. Просто там имаше друга причина... Хайде да оставим това – каза тя отново весело.

– И как върви работата ти в тази модна къща?

– Ами не е кой знай какво. Но както казах ми харесва.

– Питам, защото ми е чудно – аз печеля повече от средното равнище, но не мога да си позволя всяка година почивка на Земята...

– О, това ли било! Е, много ясно, че само със заплатата няма да мога. Може би не трябва да ти го казва, не искам да прозвучи като самохвалство, но още като съм се родила родителите ми са прехвърли на мое име пакети акции от няколко компании. Всъщност аз мога да живея само от дивидентите си, но просто не ме свърта на едно място. Трябва да правя нещо, разбираш ли?

– Ясно. И избра дизайн?

– Да. Харесва ми, пък и се справям добре. А ти какво работиш?

– Ще прозвучи много отегчително – програмист. Опитвам се да накарвам компютъра да симулира поведението на различни химически продукти в произволна среда. Преди да пуснем нещо на пазара то трябва да премине през тестове за безвредност, странични ефекти и още куп други неща с които трябва да се съобразява компнията, ако иска да получи разрешение от министерството на здравеопазването за дадения продукт.

– Защо да е отегчително? – попита тя от учтивост.

– Ами, защото никой не иска да се занимава с това. Прекалено трудоемко е. Е, не в чисто физическия смисъл. Губи се страшно много

време, а и много често нищо не се получава и трябва да започваш всичко отначало. Но на мен ми харесва – имитира той нейните думи.

Тя се засмя звънливо.

Боже как му харесваше! Нежното и лице, чаровната и усмивка, която излъчваше щастие, големите и черни очи. Тя направо го бе омагьосала и въпреки, че той съзнаваше напълно това, нямаше никакво намерение да се освободи от приятната магия. Оставаше и да има! Та кой би искал да се освободи от една красива брюнетка облечена в плътно прилепнала рокля с цвят на морска пяна?!

По тялото му преминаха ледени тръпки. В следващия момент за малко щеше да се изчерви, но добре, че беше тенът, който беше придобил за тези три дни. Докато мислеше за бялата рокля изведнъж, като гръм през мозъка му премина мисълта за това как е облечен той – дънки и най-обикновена бархетна риза. Огледа се, другите също не бяха в костюми, но все пак никой друг не беше с такова ежедневно облекло. По дяволите, по-дяволите... защо му трябваше да мисли за това, по-добре въобще да не се беше сещал!

Отново незабелязано се появи келнерът и прекъсна гадните мисли.

– Мерси – каза Стерни след като сложиха блюдото пред него.

Е, какво пък? Все пак тук не е градът, че да е задължително „приличното“ облекло. Нали е курорт, тук хората са дошли на почивка, всеки се облича с каквото му е удобно – самоуспокояваше се той.

– Какво има? Не ти ли харесва?

– А? – стресна се Стерни. – А, не, харесва ми. Просто... – той бодна нещо на вилицата си. – Просто открий, че облеклото ми не е много подходящо за мястото.

– Не е подходящо ли? – тя го огледа набързо. – Не мисля. Тук все пак си на почивка. Оставаше и да трябва човек да се разхожда с костюм в тая горещина.

– Честно казано и аз това си помислих, но...

– Опитай яденето. Ще забравиш моментално за това.

– Добре, досега всичко беше страхотно, ако и кухнята е като всичко останало, то значи този ресторант няма грешка.

– Така е! Проверила съм.

И то наистина се оказа така. Представляваше (доколкото можеше да опише това, което беше в чинията – кулинарните му познания се изчерпваха с това да набута пицата или хамбургера в микровълновата печка) смляно месо, явно добре поръсено с подправки (личеше по приятно лютия вкус), и навито на спирала. На външен вид беше страшно

примитивно. Нямаше нищо общо с нормалните ясти на неговата планета. Ако там направеха някога подобно нещо, то щяха да го оцветят най-малко в три – четири цвята, за да може да хване окоето на клиента.

Остатъкът от вечерята прекараха в приятни разговори. След като си тръгнаха от ресторанта по взаимно съгласие решиха да се поразходят.

Вече бе станало доста хладно, но те не усещаха това. Бяха седнали на една пейка, под една стара върба на брега на реката, която се вливаше в морето и на която Стерни така и не успя да си спомни името. Ситуацията сякаш беше извадена от приказките. Липсваше само отражението на луната във водата и идилията щеше да бъде пълна. Чувстваше близостта на София до себе си, чувстваше как сърцето му бие учестено, чувстваше някаква буца на гърлото си и се чудеше дали е назрял моментът. И както винаги тя го изпревари, притисна се до него и го целуна.

Те бяха една влюбена двойка, която се беше окъснала от действителността. Сутрин взимаха водно колело и отиваха на онова малко тихо плажче, зад скалите. Къпеха се в кристалната вода и нищо друго не ги интересуваше освен щастието, огромното щастие, което изпитваха в момента. Когато слънцето се издигнеше до най-високата си точка се връщаха да обядват и после прекарваха следобеда в обикаляне на историческите забележителности в околността. Не, че ги интересуваха кой знай колко, просто искаха да бъдат заедно.

Вечер понякога отиваха пак в онова приятно ресторанче, друг път просто се разхождаха по алеите в младата дъбова гора.

Два дни по-късно той се премести официално при нея в хотела. И без това не спеше в бунагалото.

Така, почти неусетно отпуската му свърши и трябваше да се връщат обратно.

Не им се тръгваше от това райско кътче, но както каза София „По-добре да го направим сега преди да ни е омръзнало“.

Отново се сети какво го чака в службата, още от сега си представяше предстоящия скандал с шефа и въпреки, че съзнаваше, че ще го уволнят не му пукаше. Както си беше казал още като се запозна със нея: „Всяко зло – за добро“.

Обратното пътуване беше също толкова удобно както идването насам. За по-малко от един ден те отново се намираха на своята планета в столицата.

Там за първи път от няколко дни насам се разделиха. Тя – към своята модна къща, той – към „Мулти кемикълс“. И животът отново си вли-заше в нормалните релси.

Появи се в лабораториите точно за началото на работното време. Тридесетина секунди по-късно секретарката го повика в кабинета на шефа.

– Здравей, приятелю! – сърдечно каза шефа.

– Здравсти! – не по-малко приятелски му отговори Стерни.

– Ти, копеленце знаеш ли какво направи? – въпросът беше зададен без никаква промяна в тона.

– Взех си законно полагащият ми се отпуск...

– Така – а – а. Взел си си отпуска. А знаеш ли, че не успяхме да се вмъкнем в сроковете единствено заради теб?

– Може и така да е.

– А знаеш ли че си уволнен?

– Знам.

Играта на нерви продължаваше с пълна сила.

– Знаеш? Браво! А знаеш ли, че няма да получиш никаква неустойка? – вече открито злорадо запита шефа.

– И това знам.

– О, копеленцето знае-е-ело-о-о?!?!

– Не обичам да ми викат „копеленце“ надути шопари като теб.

– Кой си ти, че ще ми викаш така бе? – шефа се отказа да играе на добро поведение и вече пусна в ход крещенето. – Някакво си пишлеме, което скоро като остане без ядене и покрив над главата си ще започне да мие кенефите.

– Защо си толкова сигурен, а? Тая дрислива фирма не е единствената в която има работа за мен. Все ще се намери някой, който да ме вземе, пък и как няма да ме вземе? На кой не му е необходимо днес да знае някои от секретите на „Мулти кемикълс“, а?

– Погрижихме се добре да разтръбим за твоето уволнение, копеленце... Въобще не се надявай да си намериш работа като тази. И знаеш ли какво най-много ме изкефи от цялата тая работа? Ти, копеленце, си имал неизплатена ипотека на къщата си – Шефът сияеше. – Сега като си без

работа как ще си плащаш вноските, а?

– Не ти влиза в работата – стана и се насочи към вратата. – И така тъй като вече нищо не си свързва ще ти призная едно нещо: Не знам защо останах на работа тук, след като още от първия ден започна да се заяждаш с мен, но знам със сигурност, че не искам повече да те видя. Можеш ли да го проумееш с плиткия си мозък? – Стерни излезе и блъсна вратата зад себе.

– Аз също, копеленце! Приятно търсене на работа! – долетя ехидният глас на бившия му шеф.

Сега вече му олекна. Може да се каже, че не очакваше толкова мирен развод с „Мулти кемикълс“. Беше в най-ниската възможна точка и оттук единствено можеше да върви нагоре. Реши да не казва на София, че са го уволнили преди да си намери нова работа.

Оня гад наистина беше раздухал историята с уволнението. Обиколи почти всичките големи, малки и всякакви компании в града в които можеха да се интересуват от неговата персона и на всякъде го гледаха с усмивка и му казваха, че нямат нужда. За тях той беше просто един неволяен служител. За какво да го назвават?

Няколко дни се самосъжалява безуспешно. Прегледа списъка на фирмите – бяха останали още много непроверени, но почти всичките бяха в други мегаполиси, някой даже от другата страна на планетата. Не му се обикаляше и затова разпрати на всичките по едно кратко писъмце в което си предлагаше услугите.

Само три дни по-късно му се обадиха от една малка фирма. Оказа се, че офисът и се намира само на 45 минути от дома му – направо нищо в сравнение с пътя до „Мулти кемикълс“ изминаван за повече от час и половина, дори при използването на високоскоростните магистрали. За това пак беше виновен бившия му шеф – избрал беше мястото заради близостта до собствената си къща, но не се интересуваше, че 90% от служителите трябваше да пътуват повече от час до там.

На следващия ден вече не беше безработен. Заплатата беше доста по-ниска, но щеше да му стига да покрива вноските по ипотеката и да остават достатъчно за скромнен живот. Слънцето изгря отново на неговата улица.

Със София се срещаша един път седмично. Веднъж той пътуваше до обратната страна на планетата, следващата седмица тя му връщаше

визитата. Стерни започна сериозно да се замисля над думите на майка си. Мина около месец, откакто работеше на новото място (шефа му се оказа добродушен дебелак, който не пропуска да пусне някой майтап – пълна противоположност на предишния) и той най-после реши да предложи на София да сключат брак. Появи се при нея изтупан в току що купения си костюм и с един огромен букет в ръка. Още щом го видя тя усети накъде отива работата и без да каже нито дума го пусна вътре. И тогава той, изпълни с цялата му помпозност най-краткия, но с голямо значение за по нататъчния му живот ритуал, който от негова страна се състоеше само в един въпрос. София изпълни и своята част като отговори „Да“ и така ритуала приключи.

Още на следващия ден хванаха първият кораб, който лети към астероида на младоженците. Там свещеникът ги венча пред бога и те, вече законно свързани, се върнаха на планетата.

* * *

– Помниш ли когато ти разказвах за женитбите през двайсти век? – попита го тя скоро след като се премести да живеят в неговата къща.

– Да, рабрира се. Как мога да забравя, че е трябвало да поканим роднините си? – направи си майтап той.

– Тогава младоженците са имали един обичай, който не е толкова странен. След сватбата са тръгвали на сватбено пътешествие и са пътували до някое приятно място. Това е даже много умно измислено, не смяташ ли?

– Може би. И колко е траело това пътешествие?

– Ами един месец. Наричали са го меден месец.

– Цял месец?! Та това ми е отпуската за две години! – констатира Стерни.

– И все пак сигурно е било приятно... Защо да не отидем и ние на един „меден месец“ тази събота и неделя?

– Идеално. Имаш ли нещо наум, хитрушо?

– Не, но все ще измислим.

– Аха.

– А щях да забравя. Нали сега с баща ми сме в един град реших да го посетя. Вчера бях при него...

– И?

– Ами каза, че така и така сме в един и същи град, нямало да е лошо да се запознаете.

– Нямам нищо против. Защо не го поканиш тук?

– Прекалено е зает... Ако нямаш нещо предварително уговорено, утре в обедната ти почивка ще дойда да те взема и ще се срещнем някъде с него.

Стерни вече беше оплакал ергенството си и сега спокойно изпълняваше ролята си на примерен съпруг – мотаеше се по чехли из къщата, а в неделя сутрин докато не прочетеше дебелия вестник не се захващаше с нищо. Имаше си хубава жена, хубава работа и благодарение на кой? На оня шопар бифшият му шеф. Ако разбереше, че той е виновен за неговото благополучие сигурно щеше да си оскубе малкото останала коса.

Тя го взе както се бяха разбрали от работата му. Срещата беше в някакъв ресторант. По това време чиновниците от околните учереждания излизаха на обяд и въпреки, че обикновено те не можеха да си позволят обяд тук, някои все пак бяха решили да се изръсят и да се наядат спокойно, вместо да се ръгат в претъпканите заведения за бързо хранене, където беше доста фраш. Тези хора явно не бяха малко, защото и ресторантът скоро щеше да започне да се пука по шеговете.

– А, ето го там! – каза София и започна да си проправя път към една маса на която седеше някакъв мъж, четящ вестник и напълно скрит зад него. Промушиха се някак си между поне десетина маси.

– Татко здравей! Искам да ти представя моя мъж.

Стерни застана в примерна стойка, закачи на уста една приветлива усмивка и зачака оня да благоволи да свали вестника.

– Здравей, дъще.

БОЖЕ, НЕЕЕЕЕЕЕЕ!

Стерни стоеше като гръмнат. То и така си беше. Пред него, току що изпуснал вестника и гледащ го с абсолютно същата удивена пребледняла физиономия с увиснало чене, седеше бившият му шеф...

Боже господи, не... не ме наказвай, защо... защо точно той...

С мъка си възвърна загубения преди малко дар-слово и каза приглушено:

– Здравей – Стерни преглътна с усилие, – татко.

София, октомври 1992 – август 1993

КРАЙ

© 1993 Огнян Банков

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1349>]